

A nagy bérházba történt valami

A nagy bérházba, hol kőrengeteg
sorvasztja el az izmos életet,
hol a szegény fáknak köves ugar jut
s mind kétségb'esve nyujtják égre karjuk,
hol a szobák vak mélye zúgva mormol,
hol otthonos a bűz, zaj és piszok, por,
hová gyárfüst vastagon terül,
hol kis gyermek sír-rí szüntelenül
s a háziúr, lakó egyként fogoly,
hol a nótás cseléd ruhát porol;
hol annyi közt vagy s mégis egyedül,
hol a nyomor s gazdagság elvegyül,
hol a sötét, dohos, vizes szobákba
sápadt írók éjente lázban írnak,
s ha rózsaarccal ébred a szelíd nap,
benn csak tovább virraszt az éji lámpa;
hol éj a nap s a nappal éjszaka,
hol sose szűnik az élet zaja,
hol pört, zavart gyakorta hallani:
a nagy bérházba történt valami...

Bús őszi délután borult fölője,
unalmasabb, miként az éjek éje,
rített a gyerek, az ég is könnyezett
langyos, unalmas, őszi könnyeket.
Aludni látszott már az édes élet,
nevettek a szemérmetlen cselédek,
fojtott a füst, kiszáradt a torok,
a szél nehéz, bús álmokat hozott,
egy zűrzavar volt a homályos udvar,
s a házalók döngték be dús dalukkal
s csak nőttek a szívek fájdalmai...

És ekkor, ekkor történt valami...

Halk reszketés fuvalma szállt oda,
S belésírt e homályos zűrzavarba,
Titokzatos búbánatot kavarva,
Halkan, búsan a méla zongora.

1906

(*Ö I*, 18–19. old.)